

Hvorfor driller Helle og Villy?

Radikal nytænkning er en nødvendighed i en tid, hvor Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti næsten råber: "Helle for magten – vi er ikke Villy til samarbejde med de radikale." Hvordan skal vi, som radikale, håndtere den situation?

Det umiddelbare bud er, at vi skal lære af vores hverdag. Og hvad er så mere nærliggende end at tage udgangspunkt i sommerens sportsbegivenheder? Men hvad har racerløberne i Le Mans med dansk politik at gøre? Og hvad har alverdens fodboldspillere i Sydafrika at gøre med oppositionssamarbejdet?

Det politiske racerløb

Vi har – år efter år – set hvordan den nordjyske racerløber Tom Kristensen har vundet 24-timersløbet Le Mans. Her handler det om at være i god form, om at køre i den rigtige bil – og om at stille med et kvalificeret hold.

I 2001 kom et nyt politisk Le Mans-team på banen med en veltrænet Anders Fogh Rasmussen som chauffør, en pragmatisk Bendt Bendtsen som 'co-driver' og Pia som teamleder. Teamet stod stærkt – næsten urørligt. Racerbilen var toptunet.

Efterfølgende har teamet oplevet et par udskiftninger. Chaufføren er skiftet ud med en mindre veltrænet udgave. Co-driveren er skiftet ud med en ny model, der hellere vil på ferie! Teamlederen er selvfølgelig den samme – men teamspiriten er forsvundet. Den – engang så hurtige – racerbil har fået en del buler og ridser. Senest er den kørt ind i Finanskrisen. Et 'pitstop' er ikke nok – VKO-teamets racerbil hører hjemme på et veteranbilmuseum.

Men hvem skal overtage racerbanen? En rød racerbil med Helle Thorning som fører og Villy som co-driver kan måske nok køre stærkt, men hvad hjælper det, når retningen er den forkerte?

I den socialdemokratiske bil har både Nyrup, Lykketoft og Thorning tabt til VKO-racerbilen. Og frygten for at miste endnu et løb betyder, at socialdemokraterne ikke tør ændre kørselsretningen. De kører udenom radikale mærkesager – i frygt for at miste stemmer.

I RADIKALE VENSTRE har vi – for alvor – fravalgt at være dem, som skal hente benzin og reservedele til den blå veteranbil. Vi er enige om, at vores førsteprioritet er at sende den blå bil på museum. Eller måske ligefrem til skrot.

Vores andenprioritet er at sikre en radikal kurs for den røde racerbil. Men det kræver, at vi sidder med i bilen. Det handler altså om at overbevise chaufførerne i den røde bil om, at de mangler en kvalificeret navigatør.

MED ANDRE ORD: Vi skal med i en fremtidig Regering, hvis vi vil have indflydelse på kursen!

Politik er en holdsport

Sommeren kommer til at stå i fodboldens tegn. Og selvom jeg helt personligt glæder mig mest til at se Nelson Mandela til åbningsceremonien, så skal jeg selvfølgelig se alle Danmarks kampe.

Det danske landshold har ganske vist Niklas Bendtner og Christian Poulsen, men vi har ikke verdensstjerner som argentinske Lionel Messi og portugisiske Cristiano Ronaldo. Alligevel tror jeg på, at det danske hold kommer videre fra gruppespillet – for én ting mestrer vores landshold: Sammenhold!

Prøv at forestil dig, hvordan popcornene vil flyve rundt i stuerne, hvis den danske målmand – Thomas Sørensen – pludselig får den idé, at han selv skal dribble bolden op til modstanderens mål. Forsøge at score mål. Men alligevel ramme ved siden af! Kontra til modstanderen og tabt kamp til Danmark.... Nej, vel! Fodbold er en holdsport. Og på det danske landshold ved spillerne godt, hvor deres pladser er.

I RADIKALE VENSTRE kender vi de basale dele af FIFA's fodboldregler. Vi ved godt, at det kræver 11 mand og et fantastisk sammenhold at sende Danmark videre fra gruppespillet. Og vi kender de parlamentariske spilleregler, så vi ved, at det kræver 90 mandater og et fantastisk holdarbejde, hvis oppositionen skal vinde næste valg. Hvad er vores odds, hvis sammenholdet glipper?

MED ANDRE ORD: Hvis man ikke har 90 mandater, så bestemmer man *ingenting!*

Hvad ka' vi bruge det til?

Et fodboldhold har *kun* succes, når alle elleve spillere spiller sammen. I dansk politik har man kun succes, hvis man kan tælle til 90. Men selvom det handler om sammenhold og sammenspil, så består et fodboldhold af elleve individuelle spillere. Spillere med forskellig baggrund og forskellige forcer. Sådan er politik også...

Der er forskel på at være socialist og på at være social-liberal. Derfor kan Radikale Venstre *ikke* være en del af parløbet mellem socialisterne Helle og Villy. Vi er ikke dem. Vi er os! Vi har vores egne meninger. Vi træner til kamp på vores måde – og de træner til kamp på deres måde. Men når valget kommer, så står vi selvfølgelig på samme banehalvdel.

I mellemtiden må vi tåle de drillerier, der foregår på den politiske bane. Vi må ikke tabe hovedet. Sådan er den politiske kamp om stemmerne. De stemmer der bestemmer hvor mange radikale spillere der skal være på holdet.

Nu skal vi så træne og varme op. Vores spillere må ikke stå stille. Nu handler det om at kommunikere den radikale politik på en måde så alle tilskuerne forstår det. Så fanskaren vokser – og sætter *deres* autograf ved B'et.

Og lad os så snakke politik!

De varmeste sommerhilsner
Nicolaj